

Sygn. akt III CSK 251/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej w K.

przeciwko M. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 11 lutego 2015 r., sygn. akt XII Ga 489/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje przynajmniej jedna z ustawowych przesłanek: istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego na s. 3 skargi kasacyjnej strony powodowej, uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, odwołującego się do zarzutów sformułowanych w ramach podstaw skargi, doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w sprawie nie wystąpiło istotne zagadnienie prawne, a więc przesłanka wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Za takie istotne zagadnienie prawne nie może być uznane obszerne pytanie na s. 3 skargi o wykładnię i stosowanie art. 80 ust. 1 pkt 1 Prawa przewozowego. Potrzeba dokonania wykładni jest odrębną przesłanką procesową przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) i to obwarowaną wymogami określonymi we wskazanym przepisie k.p.c., której nie można utożsamiać z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Ponadto, wbrew stanowisku skarżącej, umowa przewozu dokonywana jest między wysyłającym a przewoźnikiem, a nie pomiędzy „dostawcą i sprzedawcą”, ani pomiędzy magazynami producenta.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, działając na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U, 2013, poz. 490, ze zm.).